

a nemůže proto stěžovatel dovozovati pro sebe přednostního práva před Giselou hrab. C-ovou jako uznanou dědičkou. Úmrtím též nenabyl stěžovatel dědického a nástupnického práva o pozůstalost po Filipu hrab. S-ovi. I když pozůstalost tato záležela ve svěřenství, neplatí tu jiná zásada než § 537 obč. zák. Stěžovatel odporuje bezdůvodně správnému názoru rekursního soudu, snaže se účinky dědického nápadu spojití teprve s odevzdáním svěřenství. Zakládací listina takového ustanovení neobsahuje, je proto posuzovati účinky dědického nápadu podle obč. zákona, tomu vyhovuje pak úplně napadené usnesení. Jakmile nejbližší čekatel dožil se nápadu, nabývá práva na držbu svěřenství, a jest při rozhodování o dalším nástupnictví posuzovati věc tak, jako by se byl skutečně v držbu uvázal, třeba tomu tak skutečně nebylo. Tomu nejsou na úkor §§ 797, 819 a 809 obč. zák., jimž stěžovatel snaží se dáti jiný význam, než jaký skutečně mají.

Čís. 1752.

Nepřípustným jest žalobcův návrh, by věc přikázána byla jinému soudu, učinil-li jej žalobce teprve, když soudce již rozhodl o námitce nepřislusnosti.

(Rozh. ze dne 4. července 1922. R I 755/22.)

Proti žalobě, zadané na obchodním soudě v Praze, vznesla žalovaná námitku nepřislusnosti soudu, jíž soud první stolice vyhověl, načež žalobce navrhl, by spisy byly postoupeny zemskému civilnímu soudu v Praze. Soud první stolice vyhověl tomuto návrhu, rekursní soud jej zamítl. Důvody: Vznesl-li žalovaný ve sporu námitku nepřislusnosti soudu, může žalobce dle § 261 c. ř. s. ve znění novely ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. učiniti návrh, aby soud, vyhoví-li námitce, žalobu přikázal soudu, žalobcem označenému, musí však učiniti tak dříve, než soud o námitce rozhodne. Že tomu tak, plyne zcela nepochybně z ustanovení § 261 c. ř. s., že přikázání žaloby soudu, žalobcem označenému, spojeno býti musí s usnesením o námitce nepřislusnosti soudu. Důsledkem toho není přípustno, by žalobce po rozhodnutí o námitce nepřislusnosti soudu učinil návrh na přikázání žaloby soudu, jím označenému, což uznává též výnos min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 43 věst. Vzhledem k tomu jest návrh žalobce učiněný po rozhodnutí o námitce nepřislusnosti soudu opozděný a nepřípustný a slušelo jej proto odmítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle čl. VI. čís. 14 čís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák., jímž doplněna ustanovení § 261 c. ř. s., má žalobce právo, když žalovaný namítá nepřislusnost dovolacího soudu, učiniti návrh, by soud pro případ, že námitce vyhoví, přikázal žalobu k vyřízení soudu, žalobcem navrženému. Soud má, vyhoví-li tomuto návrhu, spojití příkaz s usnesením o nepřislusnosti soudu. Dle osnovy zmíněné novely (výnos min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 43) mělo tím žalobci býti umožněno, by, podrobí-li se rozhodnutí soudu o námitce nepřislusnosti, si vymohl

přikázání sporu jinému soudu a aby se tím vyhnul přerušeni zahájeného řízení. Nemínil-li se však žalobce podrobiti soudnímu rozhodnutí o námitce soudní nepříslušnosti, nemá mu přijíti k dobru ulehčené řízení. Tím má v pravdě býti vykonáván jakýsi tlak na žalobce, jenž má vésti k odstranění sporů o nepříslušnost soudní. Z toho vidno, že žalobce musí učiniti návrh na přikázání dříve, než soudce o námitce nepříslušnosti rozhodne. Později učiněný návrh dlužno odmítnouti jako nepřijatelný. Správně tedy rekursní soud rozhodl tento případ dle intencí zákonodárce, zjevných z osnovy novely o ulehčení soudům, a nebylo proto lze bezdůvodnému dovolacímu rekursu přiznati úspěchu.

Čís. 1753.

Procesní soud první stolice jest kdykoli v oprávněn opravit sám od sebe znění písemného rozsudku, pokud se nekryje s rozsudkem ústně prohlášeným.

(Rozh. ze dne 4. července 1922, R I 757/22.)

Ve sporu, jímž Rudolf K. domáhal se na Oskaru M-ovi dodání žoku, přistoupila k žalovanému firma T. jako vedlejší intervenientka. Ku konci líčení v první stolici vstoupila firma T. místo žalovaného do sporu, a když zástupce žalovaného žalobní nárok uznal, vynesl první soudce ústně rozsudek, jímž — jak stvrdil ve své pozdější zprávě — uznal vedlejší intervenientku firmu T., jež vstoupila místo žalovaného ve spor, povinnou, dodati sporné žoky. V písemném vyhotovení rozsudku však scházel dodatek: »která na místo žalovaného ve spor vstoupila«. První soudce pak usnesením rozsudek v tomto směru doplnil. Rekursní soud doplňující usnesení zrušil. Důvodů: Ve sporu, který zahájil žalobce proti žalovanému, přistoupila společnost T. jako vedlejší intervenientka k žalovanému a, když věc při líčení dne 24. února 1922 zrála k rozhodnutí, prohlásil soud první stolice za souhlasu stran usnesení, že vedlejší intervenientka vstupuje na místo žalovaného do sporu; když pak na to zástupce žalované strany nárok žalobní uznal, odsoudil první soudce žalovaného dle žádosti žalobní. Protokol dotýčný ze dne 24. února 1922 nevystihuje dosti jasně a věcně projev, k němuž mezi stranami ohledně vedlejší intervenientky došlo, a jen obsah protokolu dává tušiti, že asi vedlejší intervenientka vstoupila za souhlasu stran na místo žalovaného do sporu. Pak ale nebylo usnesení vůbec třeba, poněvadž, souhlasí-li obě strany, by vedlejší intervenient vstoupil místo jedné z nich do sporu, jde o změnu žaloby v subjektivním slova smyslu (§§ 20, 234 a 235 c. ř. s.), a takovouto souhlasnou změnu žaloby mohou strany provést vždy i bez souhlasu a usnesení soudu. Tak-li se věci mají, pak měl rozsudek prvního soudce zníti proti vedlejší intervenientce, jež místo žalovaného do sporu vstoupila. (Soudce první v odporu s předpisem § 417 odstavec druhý c. ř. s. v rozsudku ani stran rozepře jménem neuvádí, ani nevyznačuje nastalé změny žaloby.) To se nestalo, neboť z toho, že soudce první prohlásil dle obsahu protokolu ze dne 24. února 1922 rozsudek dle žádosti žalobní a že mluví v rozsudku jen o žalovaném, nutno právem usuzovati, a stížnost to také vytýká — že nebyla odsouzena společnost T., jež místo původního žalovaného Osvalda M-a do sporu vstoupila, nýbrž